

Dosarul nr. 3ra – 1349/18

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud.: A. Catană)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: V. Buhnaci, Vl. Clima, M. Guzun)

ÎNCHEIERE

17 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Galina Stratulat
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Întreprinderea cu Capital Străin „Jurnal de Chișinău Plus” Societate cu Răspundere Limitată, reprezentată de avocatul Dumitru Pavel,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea cu Capital Străin „Jurnal de Chișinău Plus” Societate cu Răspundere Limitată împotriva Consiliului Coordonator al Audiovizualului, intervenienți accesorii Societatea cu Răspundere Limitată „General Media Group Corp”, Societatea cu Răspundere Limitată „Radio Media Group Inc” și Plahotniuc Vladimir, cu privire la contestarea actelor administrative,

împotriva deciziei din 24 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul formulat de Întreprinderea cu Capital Străin „Jurnal de Chișinău Plus” Societate cu Răspundere Limitată și s-a menținut hotărârea din 20 martie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La 16 ianuarie 2015, Întreprinderea cu Capital Străin „Jurnal de Chișinău Plus” Societate cu Răspundere Limitată a depus cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului Coordonator al Audiovizualului, intervenient accesoriu Societatea cu Răspundere Limitată „General Media Group”, cu privire la contestarea actelor administrative.

Circumstanțele de fapt, prezentate de societatea reclamantă, pot fi rezumate după cum urmează.

Î.C.S. „Jurnal de Chișinău Plus” S.R.L. a subliniat că, prin deciziile Consiliului Coordonator al Audiovizualului, adoptate în vara anului 2014, patru posturi de televiziune cu acoperire națională - PRIME, CANAL2, CANAL3 și PUBLIKATV, și două posturi de radio cu acoperire națională - MUZFM și PUBLIKA FM, au fost concentrate în proprietatea unei singure persoane, avându-1 ca beneficiar și investitor final pe Plahotniuc Vladimir.

Astfel, prin sesizarea nr.521-E/04 din 23 septembrie 2014, Î.C.S. „Jurnal de Chișinău Plus” S.R.L., titulara postului de televiziune Jurnal TV, a solicitat Consiliului Coordonator al Audiovizualului investigarea minuțioasă a celor expuse, cu lichidarea imediată a încălcărilor legislației în vigoare admise, prin retragerea licențelor de emisie și reducerea acestora în strictă concordanță cu legislația, pentru a nu genera apariția de poziții dominante în formarea opiniei publice și a nu deține exclusivitatea. În vederea susținerii acestor solicitări, s-a arătat că titularele posturilor date, S.R.L. „General Media Group” și S.R.L. „Radio Media Group”, sunt fondate de OTIV PRIME MEDIA BV, OLANDA, companie ce aparține lui Plahotniuc Vladimir, precum și că toate posturile de televiziune au aceeași adresă: mun. Chișinău, str. Ghiocilor, nr. 1.

Potrivit versiunii reclamantului, aceste posturi difuzează informații și reportaje identice, prin ce informează publicul larg doar din punctul de vedere al acestuia și al partidului controlat de acesta. Prin urmare, se atestă faptul că Plahotniuc Vladimir deține poziția dominantă în formarea opiniei publice, lucru interzis prin lege, deoarece cele cinci posturi de televiziune cu acoperire națională sunt controlate de el.

La același capitol, societatea reclamantă a pretins că această concentrare contravine prevederilor articolului 66 alin.(3) din Codul audiovizualului, conform căruia, o persoană fizică sau juridică poate deține cel mult cinci licențe de emisie în aceeași unitate administrativ-teritorială sau zonă, fără posibilitatea de a deține exclusivitatea. Totuși Plahotniuc Vladimir deține șase licențe de emisie în aceeași zonă, și anume, Republica Moldova, având exclusivitatea la nivel de țară. Așadar, situația respectivă atentează inadmisibil asupra libertății de exprimare a presei, face dificilă atragerea publicității prin dictarea prețurilor de către radiodifuzorii cu situație dominantă pe piață, împiedică libera concurență, împiedică formarea liberă a opiniei publice din mai multe surse de informare și afectează iremediabil societatea civilă în general, cât și fiecare consumator de programe în special.

La 7 noiembrie 2014, prin decizia nr. 161 a Consiliului Coordonator al Audiovizualului, recepționată la 20 noiembrie 2014, a fost respinsă ca inadmisibilă și nefondată sesizarea Î.C.S. „Jurnal de Chișinău Plus” S.R.L. Acest act administrativ a fost contestat prin intermediul unei cereri prealabile în baza articolului 14 din Legea contenciosului administrativ. Ulterior, prin decizia nr. 203 din 23 decembrie 2014 a Consiliului Coordonator al Audiovizualului, cererea prealabilă a fost respinsă.

Î.C.S. „Jurnal de Chișinău Plus” S.R.L. a pretins că pârâtul nu a răspuns la toate argumentele decisive, iar deciziile pârâtului sunt vădit ilegale și neîntemeiate.

În motivarea opiniei sale, societatea reclamantă a invocat că o primă încălcare se referă la compunerea Consiliului Coordonator al Audiovizualului și participarea la examinarea cererilor a unor persoane, care au pierdut calitatea de membru, iar membrii valizi, în funcție, nu au întrunit numărul de voturi necesar pentru adoptarea unei decizii, după cum specifică articolul 7 din Statutul Consiliului Coordonator al Audiovizualului, aprobat prin Hotărârea Parlamentului nr. 433 din 28 decembrie 2006. Așadar, potrivit acestui punct, Consiliul deliberază în prezența a cel puțin 6 dintre membrii săi, iar deciziile se adoptă dacă întrunesc votul a cel puțin 5 membri.

Un alt aspect al nerespectării procedurii de examinare a cererilor reclamantului vizează faptul că pârâtul nu a examinat sesizările în contextul argumentelor formulate

și a deviat intenționat de la cererea prealabilă, care se axează pe încălcarea flagrantă a articolului 7 alin. (5) și articolului 66 alin. (3) din Codul audiovizualului. De altfel, pârâtul a invocat alte prevederi care reglementează cu totul alte situații.

Î.C.S. „Jurnal de Chișinău Plus” S.R.L. a sugerat că nici în textul deciziei, nici în ședința Consiliului Coordonator al Audiovizualului, nu a fost specificat numele beneficiarului/proprietarului final - Plahotniuc Vladimir, deși acesta este direct vizat în sesizare. Dimpotrivă Consiliului Coordonator al Audiovizualului a evitat analiza fondului cauzei și a ignorat totalmente probele administrate, motivând că „General Media Group” S.R.L. și „Radio Media Group” S.R.L. nu participă direct sau indirect cu capital în fondurile statutare ale altor societăți din domeniul audiovizualului. Astfel, pârâtul nu s-a pronunțat asupra fondatorilor și investitorilor OTIV Prime Media BV și Introstyle Solutions LTD, care aparțin lui Plahotniuc Vladimir.

Pe baza celor prezentate, societatea reclamantă a învederat că pârâtul a încălcat articolul 40 alin. (4) din Codul audiovizualului, întrucât deciziile acestuia trebuie să fie motivate.

Cu privire la fondul încălcării, Î.C.S. „Jurnal de Chișinău Plus” S.R.L. a reiterat poziția sus – enunțată din sesizarea nr.521-E/04 din 23 septembrie 2014. În plus, s-a arătat că pârâtul s-a axat eronat pe aspectul că cei doi radiodifuzori nu sunt investitori la alți radiodifuzori, deși s-a invocat că Plahotniuc Vladimir este persoana fizică, care este investitorul la aceste posturi. Deopotrivă, el deține o poziție dominantă pe piață.

La 22 decembrie 2015, societatea reclamantă a depus o cerere suplimentară și de concretizare a pretențiilor îndreptate împotriva pârâtului. Astfel, s-a arătat că, prin decizia nr. 38/193 din 13 noiembrie 2015 a Consiliului Coordonator al Audiovizualului, au fost cesionate licențele posturilor de televiziune PRIME TV, CANAL 2, CANAL 3, PUBLICA TV de la „General Media Group” S.R.L. la „General Media Group Corp” S.R.L., iar licențele posturilor de radio MUZ FM, MAESTRO FM și PUBLICA FM, au fost cesionate de la „Radio Media Group” S.R.L. la „Radio Media Group Inc” S.R.L (vol. I, f. d. 117 – 119).

Din aceste motive, Î.C.S. „Jurnal de Chișinău Plus” S.R.L. a solicitat anularea deciziei nr. 161 din 7 noiembrie 2014 a Consiliului Coordonator al Audiovizualului și anularea punctului 1 din decizia nr. 203 din 23 decembrie 2014 a Consiliului Coordonator al Audiovizualului. Totodată, societatea reclamantă a cerut obligarea pârâtului să emită decizia motivată de constatare a încălcării articolelor 7 alin. (5) și articolul 66 alin. (3) din Codul audiovizualului, în acțiunile lui Plahotniuc Vladimir, ale radiodifuzorilor „General Media Group Corp” S.R.L. și „Radio Media Group Inc” S.R.L și ale posturilor PRIME TV, CANAL 2, CANAL 3, PUBLICA TV, MUZ FM, MAESTRO FM și PUBLICA FM.

În final, reclamantul a solicitat obligarea pârâtului să lichideze imediat încălcarea legislației în vigoare, prin retragerea licențelor de emisie a posturilor PRIME TV, CANAL 2, CANAL 3, PUBLICA TV, MUZ FM, MAESTRO FM și PUBLICA FM și reducerea acestora, pentru a nu genera apariția de poziții dominate în formarea opiniei publice și nu a deține exclusivitate.

Prin încheierea din 30 martie 2015 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, s-a introdus în proces în calitate de intervenientul accesoriu Plahotniuc Vladimir (vol. I, f. d. 159 – 163). Ulterior, la 14 aprilie 2016, prin încheierea Judecătoriei Centru, mun.

Chișinău, a fost atras în proces intervenienței accesorii General Media Group Corp” S.R.L. și „Radio Media Group Inc” S.R.L (vol. I, f. d. 210 – 212).

În cadrul judecării cauzei, pârâtul Consiliul Coordonator al Audiovizualului a depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, prin care a cerut respingerea acțiunii ca neîntemeiată (vol. I, f. d. 80 – 85). Intervenientul accesoriu Plahotniuc Vladimir, reprezentat de avocatul Vitalie Nagacevschi, a solicitat respingerea acțiunii, în principal, ca inadmisibilă, iar subsidiar, ca nefondată (vol. II, f. d. 12 – 13).

Prin hotărârea din 20 martie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, acțiunea formulată de Î.C.S. „Jurnal de Chișinău Plus” S.R.L. a fost respinsă ca nefondată (vol. II, f. d. 35, 38 – 51).

Împotriva acestui act judecătoresc, Î.C.S. „Jurnal de Chișinău Plus” S.R.L. a declarat apel în termenul legal (vol. II, f. d. 167). În apărare, Consiliul Coordonator al Audiovizualului a formulat o referință, solicitând respingerea cererii de apel și menținerea hotărârii contestate (vol. II, f. d. 101 - 106). Intervenientul accesoriu Plahotniuc Vladimir, reprezentat de avocatul Vitalie Nagacevschi, a susținut că referința sus – menționată acoperă toate aspectele și a susținut că hotărârea atacată este una legală și întemeiată (vol. II, f. d. 161).

Curtea de Apel Chișinău, prin decizia din 24 aprilie 2018, a respins apelul formulat de Î.C.S. „Jurnal de Chișinău Plus” S.R.L. și a menținut hotărârea din 20 martie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (vol. II, f. d. 163 – 174).

Referitor la procesul de luare a acestei soluții, instanța de apel a constatat situația de fapt prezentată de societatea reclamantă în cererea de chemare în judecată și stabilită de prima instanță.

În drept, instanța de apel a considerat relevante articolele 7 alin. (5) și 66 alin. (3) din Codul audiovizualului.

Reieșind din raționamentele evocate, Colegiul de control judiciar a învederat că intimatul Consiliul Coordonator al Audiovizualului a constatat că radiodifuzorul „General Media Group Corp” S.R.L. este deținătorul a patru licențe de emisie („Publika TV”, „Canal 2”, „Canal 3”, „Prime”), iar radiodifuzorul „Radio Media Group Inc” S.R.L. deține trei licențe de emisie („Publika FM”, „Maestro FM”, „MUZ FM”). Astfel, în conformitate cu datele din extrasele eliberate de Camera Înregistrării de Stat, „General Media Group Corp” S.R.L. este fondat de OTIV PRIME MEDIA B.V., iar „Radio Media Group” S.R.L. este fondat de INTROSTYLE SOLUTIONS LTD. Potrivit declarațiilor făcute pe propria răspundere de către radiodifuzori la momentul solicitării licențelor de emisie, aceștia nu participă direct sau indirect cu capital în fondurile statutare ale altor societăți din domeniul audiovizualului (vol. II, f. d. 171).

Prin urmare, instanța de apel a susținut că argumentele apelantului-reclamant cu privire la concentrarea în proprietatea unei singure persoane a șapte licențe de emisie nu pot fi reținute drept veridice. Or, după cum a constatat și prima instanță, acesta nu a prezentat probe incontestabile întru confirmarea celor pretinse. În lipsa unor atare probe, instanța de fond întemeiat a respins argumentele respective. Iar în ce privește deținerea poziției dominante, Colegiul a relevat că determinarea acestui

fapt ține de competența Consiliului Concurenței, dar nu a Consiliului Coordonator al Audiovizualului.

Cu privire la invocarea temeiului de anulare prevăzut la articolul 26 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ, instanța de apel a reținut că, la ședința din 7 noiembrie 2014, au participat nouă membri, iar pentru adoptarea deciziei nr. 161 au votat în unanimitate toți membrii intimatului. Așadar, chiar și în cazul acceptării veridicității criticilor precum că 3 persoane nu dețineau calitatea de membri, totuși decizia contestată a fost adoptată prin votul a 6 membri cu împuterniciri depline. Mai mult, s-a învederat că mandatul unui membru continuu până la ocuparea funcției de către succesorul de competență în acord cu articolul 7 alin. (3) din Legea nr. 199 din 16 iulie 2010 (vol. II, f. d. 172).

La 19 iulie 2018, Î.C.S. „Jurnal de Chișinău Plus” S.R.L., reprezentată de avocatul Dumitru Pavel, a declarat recurs împotriva deciziei din 24 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii din 20 martie 2017 a primei instanței, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurentul a afirmat că instanțele judecătorești au ignorat prevederile articolul 43 alin. (2) din Codul audiovizualului. Or, durata mandatului membrilor Consiliului Coordonator al Audiovizualului, Marian Pocaznoi, Vitalie Tabunscic și Ignat Vasilache, a expirat în perioada 11 aprilie – 6 noiembrie 2014. Astfel, aceștia nu au avut dreptul de a participa la adoptarea deciziei nr. 161 din 7 noiembrie 2014. Mai mult, societatea recurentă a sugerat că membrii valizi în funcție nu au întrunit numărul necesar specificat în punctul 7 din Hotărârea cu privire la aprobarea statutului, a structurii organizatorice și a efectivului-limită ale Consiliului Coordonator al Audiovizualului nr. 433-XVI din 28 decembrie 2006 a Parlamentului Republicii Moldova.

Cu privire la încălcările de fond, Î.C.S. „Jurnal de Chișinău Plus” S.R.L. a pretins că instanțele au refuzat neîntemeiat aplicarea articolului 27 alin. (1) lit. b), c) și f) din Codul audiovizualului, de vreme ce s-a cerut redresarea situației create, dar nu retragerea licenței. În plus, s-a arătat că motivarea instanțelor, potrivit căroră, nu a fost demonstrat, prin probe, veridicitatea argumentelor din sesizare nu corespunde articolul 24 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ. La fel, s-a invocat că s-a interpretat eronat articolul 7 alin. (5) din Codul audiovizualului.

La 7 septembrie 2018, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs Consiliului Coordonator al Audiovizualului, „General Media Group Corp” S.R.L., „Radio Media Group Inc” S.R.L. și Plahotniuc Vladimir, informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (vol. II, f. d. 188).

Intimații nu au depus referință, prin care să-și exprime poziția cu privire la recursul declarat.

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces, în acord cu procedura specificată la articolul 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții

Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Î.C.S. „Jurnal de Chișinău Plus” S.R.L. este inadmisibilă, pentru motivele ce se succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 parag. (1) din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea *Lebedinski vs Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, parag. 32, *Sultan vs Republica Moldova*, 5 iunie 2018, parag. 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului sus - citat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer vs Germania*, 1 septembrie 2016, parag. 34; *Miessen vs Belgia*, 16 octombrie 2016, parag. 64; *Samardžić vs Croația*, 20 iulie 2017, parag. 28; *Zubac vs Croația (Marea Cameră)*, 5 aprilie 2018, parag. 82).

La început, judecătorul raportor a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în corespundere cu articolul 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Așadar, în conformitate cu articolul 433 lit. a¹), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, instanța de judecată a verificat dacă actul judecătoresc poate fi atacat cu recurs, dacă cererea dedusă judecătii este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cererii se referă la decizia din 24 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă. Mandatul seria MA nr. 0509046 din 30 ianuarie 2015 dovedește faptul că avocatul Dumitru Pavel a fost împuternicit în mod legal să atace hotărârea judecătorească și să reprezinte interesele Î.C.S. „Jurnal de Chișinău Plus” S.R.L., care este subiectul abilitat cu dreptul de a declara prezentul recurs (f. d. 87) în acord cu dispozițiile articolului 430 din Codul de procedură civilă. În același timp, materialele cauzei confirmă că cererea nu a fost examinată anterior.

În conformitate cu articolul 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul respectiv este de decădere și nu poate fi restabilit. Această limită temporală este esențială pentru a asigura buna administrare a justiției și, în special, principiul securității juridice (a se vedea *Marc Brauer*, *ibidem*, parag. 35; *Tence vs Slovenia*, 31 mai 2016, parag. 31).

La 24 mai 2018, Curtea de Apel Chișinău a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 24 aprilie 2018 (vol. II, f. d. 176).

Completul de judecată reține că recursul a fost înregistrat la grefa Curții Supreme de Justiție la 19 iulie 2018. Totodată, dovadă primirii adecvate a actului contestat nu există la materialele cauzei. Astfel, luând în considerare cele menționate, se constată că cererea dedusă judecății a fost declarată în termenul prevăzut mai sus.

În continuare, completul de judecată a audiat raportul verbal al judecătorului raportor, cu privire la esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele recurentului referitoare la ilegalitatea deciziei atacate întrunesc criteriile formale din articolul 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă dictează regula principală, potrivit căreia, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

La acest capitol, alin. (2) și (3) din articolul 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat. Iar, alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Mai mult, modul de prezentare și formulare a chestiunilor de drept a fost explicat în punctele 22 – 27 din Hotărârea explicativă nr. 5 din 11 noiembrie 2013 a Plenului Curții Supreme de Justiție (a se vedea similar *Trevisanato vs Italia*; 16 decembrie 2016, parag. 22 – 23, 36).

În mod corespunzător, instanța de recurs notează că reglementările referitoare la rigorile impuse de articolul 432 alin. (1) - (4) din Codul de procedură civilă sunt redactate suficient de clar și îndeplinesc criteriul de previzibilitate. Mai mult, scopul acestui articol este, atât de a proteja interesul recurentului de a obține, după caz, casarea sau modificarea deciziei atacate, cât și de a păstra rolul Curții Supreme de Justiție de a se ocupa numai de probleme de o importanță semnificativă specificat în articolul 1 alin. (2) din Legea nr. 789-XIII din 26 martie 1996 (a se vedea *Zubac*, *ibidem*, parag. 83, 105 - 106).

În consecință, limitările impuse de articolul 432 alin. (2) – (4) din Codul de procedură civilă urmăresc un scop legitim, respectând în același timp cerințele securității juridice și buneii administrări a justiției (a se vedea *Beniamin Nersesyan vs Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Marc Brauer*, *ibidem*, parag. 35; *Miessen*, *ibidem*, parag. 67; *Sturm vs Luxemburg*, 27 iunie 2017, parag. 36; *Zubac*, *ibidem*, parag. 98). Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea *Ronald Vermeulen vs Belgia*, 17 iulie 2018, parag. 44).

Astfel, instanța de judecată conchide că judecarea recursului, exercitat conform rigorilor impuse de articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai pentru problemele de drept material și procedural. Curtea Supremă de Justiție verifică doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În acest caz,

instanța de recurs nu cercetează cum a fost reflectată realitatea obiectivă a faptelor determinate de instanțele ierarhic inferioare, cu excepția situației în care constatările pot fi considerate arbitrare sau vădit nerezonabile.

În speță, completul de judecată nu a identificat niciun indiciu care, la prima vedere, ar putea ridica probleme de drept prin prisma articolului 432 alin. (3) din Codul de procedură civilă. Deși, Î.C.S. „Jurnal de Chișinău Plus” S.R.L. a susținut că instanțele au soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces, totuși nu a fost demonstrată conexiunea între pretențiile de anulare a actelor administrative din litigiu și Consiliul Concurenței.

Instanța de judecată observă că recurentul a criticat decizia din 26 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău în baza articolului 432 alin. (2) lit. a) – c) și alin. (4) din Codul de procedură civilă. Cu toate acestea, în virtutea principiului *jura novit curia*, instanța de recurs are competența de a decide asupra caracterului juridic al argumentelor inserate în cererea de recurs, prin examinarea lor, în lumina temeiurilor articolului 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Instanța de judecată notează că, pentru a motiva respingerea apelului avansat de Î.C.S. „Jurnal de Chișinău Plus” S.R.L., Curtea de Apel Chișinău s-a călăuzit de articolele 7 alin. (5) și 66 alin. (3) din Codul audiovizualului.

Astfel, din analiza minuțioasă a conținutului cererii de recurs în raport cu procedura în ansamblu, reiese în mod cert că societatea recurentă nu a demonstrat și nu a arătat motivele ilegalității soluției instanțelor de judecată de respingere a acțiunii, după caz, a cererii de apel, ci s-a mulțumit să pretindă abstract că instanța nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și a interpretat eronat legea, fără nici o observație pertinentă speței. De altfel, instanțele ierarhic inferioare au răspuns într-un mod explicit la argumentele recurentului, ce vizau expirarea mandatului membrilor Consiliului Coordonator al Audiovizualului. Totodată, pe baza probelor aflate la dosar, instanțele de judecată au constatat că radiodifuzorii „General Media Group Corp” S.R.L. și „Radio Media Group” S.R.L. nu au încălcat articolele 7 alin. (5) și 66 alin. (3) din Codul audiovizualului.

În orice caz, completul de judecată observă că recurentul, asistat de un avocat la alegerea lui, a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie în fața instanțelor ierarhic inferioare. Prin urmare, acesta a avut ocazia de a-și prezenta elementele de probă și de a-și apăra cauza în mod liber, fiind audiat de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept invocate de părți și relevante litigiului (a se vedea *A. Menarini Diagnostics S.R.L. vs Italia*, 27 septembrie 2011, parag. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, 2 septembrie 2014, parag. 34, *Samardžić*, ibidem, parag. 31, *Gohe și alții vs Franța*, 3 iulie 2018, parag. 41 - 43).

Un raționament subsidiar rezidă în faptul că recurentul a fost reprezentat în fața instanței de recurs de către avocatul Dumitru Pavel (vol. II, f. d. 185), care a fost în măsură să cunoască cerințele articolului 432 alin. (2) – (4) din Codul de procedură civilă, iar, după caz, să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Henrioud vs Franța*, 5 noiembrie 2015, parag. 61, *Trevisanato*, ibidem, parag. 45, *Sturm*, citată mai sus, parag. 40).

Pe baza celor prezentate, completul de judecată constată că observațiile Î.C.S. „Jurnal de Chișinău Plus” S.R.L. nu dezvăluie nicio aparență a încălcării normelor de drept material sau procedural, dar nici a încălcării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Prin urmare, raționamentele inserate în recurs nu pot fi calificate ca esențiale și nu ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze hotărârea judecătorească contestată. În mod corespunzător, punctele de vedere al recurentului nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la articolul 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă, iar, în consecință, recursul dedus judecătii nu corespunde condiției de a fi efectiv (a se vedea, inter alia, *Petrovic vs Luxemburg*, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, *Sturm*, ibidem, parag. 32).

Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a permite instanței de judecată de a reține existența temeiului prevăzut la articolul 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare condiții, conjunctura respectivă confirmă că marja de apreciere a instanței de recurs nu a fost disproporționată cu obiectivele securității raporturilor juridice și buneii administrări a justiției, după caz, s-a accentuat rolul instanței supreme de a interpreta uniform legea și de a soluționa litigiile apărute în cadrul aplicării legilor, în raport cu obiecțiile formulate în recurs. Deci, în opinia instanței, normele de drept nu au format un obstacol care să afecteze esența dreptului recurentului de acces la un tribunal.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de articolul 6 parag. 1 din C.E.D.O., instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză și de trăsăturile speciale ale procedurii în ordine de recurs (a se vedea, inter alia, *Latourniere vs Franța*, 10 decembrie 2002, parag. 2; *Hansen vs Norvegia*, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). În concepția instanței europene, articolul 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind lipsit de șanse de succes (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen vs Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; *Papaioannou vs Grecia*, 2 iunie 2016, parag. 45; *Baydar vs Olanda*, 24 aprilie 2018, parag. 46; *Guelfucci vs Franța*, 3 iulie 2018, parag. 42 - 44). Aceste raționamente se transpun direct în cazul de față, de vreme ce esența și temeiurile din recursul dedus judecătii, inclusiv și argumentele din el, nu sunt în stare să afecteze legalitatea deciziei atacate sau a procedurii în ansamblu.

Având în vedere circumstanțele care preced, completul de judecată decide în mod unanim că recursul declarat de Î.C.S. „Jurnal de Chișinău Plus” S.R.L. nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinare în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu articolul 270, articolul 433 lit. a) și articolul 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Întreprinderea cu Capital Străin „Jurnal de Chișinău Plus” Societate cu Răspundere Limitată, reprezentată de avocatul Dumitru Pavel.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Galina Stratulat

Nicolae Craiu